จังหวะชีวิตที่ลงตัว

เรื่อง : เชาวเลข สร่างทุกข์ > ภาพ : พิจักษณ์ ทนันชัยบุตร

ไม่มีอะไรจะดีไปกว่าที่คนเราจะมีที่พักผ่อนหลบซ่อนตัวจากความวุ่นวายของโลกภายนอก ที่ที่เราจะนั่งจิบกาแฟที่หอมกรุ่น ปล่อยเวลาให้เดินไปอย่างช้าๆ สวนทางกับเวลาของโลกในนี้ที่เดินเร็วเสียจนกระทั่งนับกันเป็นวินาที ทันทีที่เราและช่างภาพผ่านพ้นการจราจรที่แสนจะคับคั่งบนถนนสุขุมวิท เข้าไปในซอยเล็กของถนนสายนี้ จังหวะชีวิตที่เร่งรีบของเมืองหลวงก็ปรับเปลี่ยนไปตามจังหวะดนตรี bossa nova ที่นุ่มนวลพลิ้วไหวและผ่อนคลาย กลายมาเป็นจังหวะชีวิตของเธอ ดร. สิราภรณ์ มันตาภรณ์ หรือ ดร.คะคิ นักดนตรีที่เป็นผู้หญิงเพียงไม่กี่คนที่เล่นกีตาร์ในสไตล์ Bossa ได้ อย่างหาตัวจับยากคนหนึ่งของเมืองไทย แล้ววันนี้เรามาเยี่ยมเยือนบ้านของเธอ ที่เป็นเหมือนโลกส่วนตัวใบเล็กๆ ที่บอกว่า *"มีเรื่องราวทุกชิ้นเลยค่ะ"*

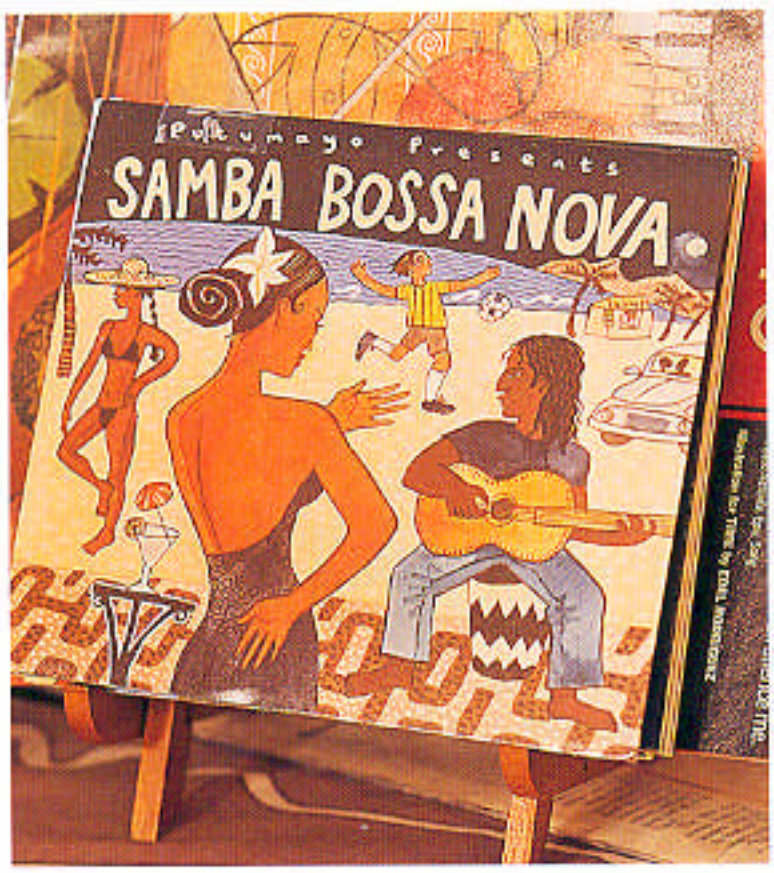

"พี่เพิ่งมาอยู่เมืองไทยได้ประมาณ 6-7 ปีนี้เองค่ะ แต่บ้านหลังนี้สร้างมานานแล้ว เป็นบ้านเก่าของครอบครัว ก็นบ่งๆกันอยู่ระหว่างพี่น้องในครอบครัว" เธอพูดถึงบ้านหลังนี้อย่างสั้นๆ ซึ่งบ้านปูนผสมไม้สีเหลี่ยมสีขาวสามชั้นหลังนี้เป็นบ้านเก่าในแบบที่ผมจะเรียกง่ายๆว่าบ้านสไตล์สุขุมวิท (ที่กลับมาฮิตอีกครั้งและโดยส่วนใหญ่ก็จะกลายเป็นร้านอาหารมากมายในย่านนี้) *"แต่ว่าชีวิตส่วนใหญ่ของพี่จะอยู่ในห้องนี้ เพราะว่ามีของสิ่งเป็นสิ่งที่พี่รักมากในชีวิต นั่นคือ ดนตรีและงานศิลปะ"* เธอกล่าวถึงด้วยแววตาที่เป็นประกายและกลายเป็นเรื่องราวทั้งหมดที่เธอเล่าให้เราฟังในวันนั้น

แต่ก่อนนั้น คุณกะทิใช้ชีวิตอยู่อเมริกามากว่าครึ่งชีวิตและก็เป็นการใช้ชีวิตด้วยการอยู่คนเดียวมาโดยตลอด เพราะเริ่มตั้งแต่เกรดสี่ เธอก็อยู่โรงเรียนประจำ เรื่อยมากระทั่งจบปริญญาเอกด้านกฎหมาย แล้วก็ทำงานเป็นทนายด้านกฎหมายบันเทิงที่ Los Angeles ดูเหมือนว่าชีวิตของเธอจะสุขสบายดี จนกระทั่งวันหนึ่ง

"พี่ย้ายกลับมาเพราะว่าแผ่นดินไหวครั้งที่เป็นข่าวไปทั่วโลกน่ะแหละค่ะ ครั้งนั้นแผ่นดินแยกเป็นรูปตัวแอล บ้านพี่อยู่ตรงใกล้กับข้อต่อของตัวแอลโชคดีที่บ้านและพี่ไม่เป็นอะไรมาก แต่ใจของพี่เนี่ย เป็นมากเลยค่ะ"

ตั้งแต่วันนั้น เธอก็ลาออกจากงานขายบ้าน และตั้งใจกลับเมืองไทยอย่างถาวร กลับมาเริ่มต้นใหม่กับเสียงกีตาร์ที่เธอเคยหลงรัก แต่เพราะงานด้านกฎหมายได้แย่งเวลาของเธอไปโดยไม่ยอมให้เธอได้อยู่กับเสียงกีตาร์มากนัก (ลืมบอกไปว่าเธอจบปริญญาตรีด้านดนตรีจากเบิร์กเลย์เชียวนะ)

ห้องสี่เหลี่ยมผืนผ้าขนาด 80 ตารางเมตรนี้คุณกะทิค่อยๆตกแต่งด้วยสิ่งที่เธอรักสองสิ่งนั่นก็คือ ดนตรีและงานศิลปะ โดยไม่ต้องปรับเปลี่ยนโครงสร้างอะไรมาก เพราะว่าเธอตั้งใจจะใช้เป็นห้องเอนกประสงค์ เฟอร์นิเจอร์ที่ซื้อมาเพิ่มก็เพียงการใช้งานมากกว่าที่จะเน้นรูปแบบ ก็มีเพียงโต๊ะทำงาน โซฟา นอกเหนือจากนั้นก็จะเป็นชั้นวางของเป็นส่วนใหญ่ โดยเว้นเนื้อที่ตรงกลางไว้เพราะเธอใช้ซ้อมดนตรีกับวงของเธอ และก็ปรับเปลี่ยนไปตามลักษณะการใช้งาน เพราะทุกวันพุธจะมีปาร์ตี้เล็กๆ เกิดขึ้นที่นี่กับกลุ่มดนตรีที่หลงใหลใน Bossa Nova ซึ่งวันที่เราไปนั้นเป็นวันสุดท้ายที่จะเรียบร้อยอย่างที่เห็นในภาพ

"วันที่มีซ้อมดนตรีนะ พวกเธอจะไม่มีที่วางขาตั้งกล้องถ่ายรูปได้หรอก เพราะจะมีกลองชุดนึง ตู้เบส ตู้กีตาร์ สายไฟระเกะระกะไปหมด อย่าขอถ่ายเลย มันดูรกมากกว่าสวยนะ"

งานศิลปะที่ใส่กรอบเรียงรายมากมายนั้นเป็นสิ่งที่น่ากล่าวถึงเป็นอย่างมากเพราะในตอนแรกถ้าไม่ได้สังเกตอะไรก็จะรู้สึกว่าเป็นงานภาพพิมพ์ยุค Pop Art ที่เมืองไทยพิมพ์ออกมาเป็นโปสเตอร์กันทั่วไป แต่เมื่อส่องภาพและผมเพ่งมองเข้าไปตรงลายเส้นก็พบว่าเป็นของจริงนี่นา มีลวดลายพื้นผิวที่เกิดขึ้นจากเทคนิคการพิมพ์ในแต่ละแบบ มีนัมเบอร์ของงานที่ระบุไว้ว่าเป็นชิ้นที่เท่าไหร่ในจำนวนที่ทำออกมาทั้งหมด หรือที่เรียกกันทั่วไปว่าเป็นงาน Limited Edition และเธอคนนี้มีงานภาพพิมพ์อยู่หลายชิ้น จนแทบจะเรียกได้ว่าเป็นมินิแกลเลอรี่เลยทีเดียว

"สิ่งแรกที่จะเห็นเมื่อเดินเข้ามาในห้องก็คืองานภาพพิมพ์ของแนเกิ้ล ซึ่งพี่มีทั้งหมดสามชิ้น หลังโต๊ะทำงาน หลังโซฟา แล้วก็ในห้องนอน แล้ว ลีม่วงๆ นี่ งานภาพพิมพ์ ของ Miles Davis (ศิลปินเพลงแจ๊ส)